

JOSEP M.^a DE SAGARRA

Aquest any se celebra el 25è aniversari de la mort de J. M.ª de Sagarra. Mentre els entesos reflexionen sobre la seva obra, nosaltres us presentem, a tall d'homenatge, un dels seus més coneguts poemes.

CANÇÓ

Vinyes verdes vora el mar:
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes, i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

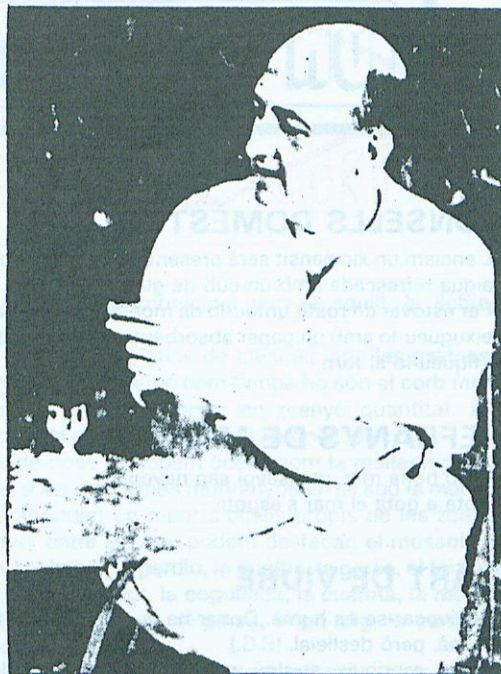
Vinyes verdes del coster¹:
sou més fines que la userda.
Verd vora el blau mariner,
vinyes amb la fruita verda,
vinyes verdes del coster.

Vinyes verdes, dolç repòs
vora la vela que passa:
cap al mar vinleu² el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes verdes, soledat
del verd a l'hora calenta.
Raïm i cep retallat
damunt la terra lluenta;
vinyes verdes, soledat.

Vinyes que dieu adéu
al llagut³ i a la gavina
i al fi serrellet de neu
que ara neix i que ara fina⁴...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins el cep s'adorm la tarda,
raïm negre, pàmpol⁵ d'or,
aigua, penyal i basarda⁶.
Vinyes verdes del meu cor...

JOSEP M.^a DE SAGARRA
(1894-1961)

Vinyes verdes vora el mar
verdes a punta de dia⁷,
verd suau de cap al tard...
Feu-nos sempre companyia
vinyes verdes vora el mar!

CANIGÓ

Han passat cent anys des de la publicació de «Canigó» de Jacint Verdaguer: un poema èpic, centrat al Pirineu en el moment de la formació de Catalunya. El llibre acaba amb la conversa de dos companys: el de Sant Martí del Canigó i el de Sant Miquel de Cuixà. Aquí en teniu uns fragments.

- I Doncs ¿què us heu fet, superbes abadies,
Mercèvol, Serrabona i Sant Miquel,
i tu, decrepit Sant Martí, que omplies
aqueixes valls de salms i melodies
la terra d'àngels i de sants lo cel?
- IV Los càntics i les llums s'esmortüen;
la rosa s'esfullà com lo roser;
los himnes sants en l'arpa s'adormiren,
com verderoles que en llur niu moriren
quan lo bosc les oïa més a pler.
- V Dels romànics altars no en queda rastre,
del claustre bizantí no en queda res:
caigueren les imatges d'alabastre
i s'apagà sa llàntia, com un astre
que en Canigó no s'encendrà mai més.

- VIII Una nit fosca al seu germà parlava
lo de Cuixà: — Doncs que has perdut la veu?
Alguna hora a ton cant me desvetllava
i ma veu a la teva entrelligava
cada matí per beneir a Déu.
- IX — Campanes ja no tinc —li responia
lo ferreny campanar de Sant Martí.—
Oh!, qui pogués tornar-me-les un dia!
Per tocar a mort pels monjos les voldria!
per tocar a morts pels monjos i per mi.
- XX Somrigué la muntanya engallardida
com si estrenàs son verdejant mantell;
mostrà's com núvia de joiells guarnida;
i de ses mil congestes la florida
blanca esbandí com taronger novell.
- XXI Lo que un segle bastí, l'altre ho aterra,
mes resta sempre el monument de Déu;
i la tempesta, el torb, l'odi i la guerra
al Canigó no el tiraran a terra,
no esbrancaran l'altívol Pirineu.

Jacint Verdaguer, *Canigó*

